

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116213042
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4116213042.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobkyne: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Bratislava, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zast. HMG LEGAL, s.r.o., so sídlom Bratislava, Červeňova 14, IČO: 35 885 459, proti žalovanému: W. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XX, o zaplatenie 494,25 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 12. 11. 2018 č. k. 10C/236/2016-141 v spojení s jeho opravným uznesením zo dňa 24. 01. 2019 č. k. 10C/236/2016-172, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolacie konanie z a s t a v u j e .
- II. Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s jeho opravným uznesením súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 350,27 eura s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 180,57 eura od 11. 05. 2016 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,74 %.

2. Právne vec oprel o ust. § 497, § 503 ods. 1, § 504, § 708 ods. 1, § 710 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 - 3, 5, 8, § 565 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 3, § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že o žalobe prvýkrát rozhodol zamietajúcim rozsudkom zo dňa 03. 07. 2017 č. k. 10C/236/2016-45, ktorý odvolací súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre vady konania. Vyšiel zo zistenia, že žalobkyňa ako banka a žalovaný ako dlžník uzavreli zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX, pričom žalovaný mal požiadať žalobkyňu dňa 15. 06. 2009 o poskytnutie peňažných prostriedkov formou povoleného prečerpania bežného účtu, s čím žalobkyňa do výšky úverového rámca 250 eur písomne súhlasila, čo žalovanému oznámila listom zo dňa 15. 06. 2009, ktorý žalovaný prevzal dňa 15. 06. 2009. V oznámení bolo uvedené, že výška úrokovej sadzby je 15,09 % ročne a súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky pre povolené prečerpanie bežného účtu, pričom oznámenie bolo podpísané oboma zmluvnými stranami. Z výpisu z úverového účtu žalovaného zistil, že žalovaný na svojom bežnom účte od 06/2009 do 10/2013 čerpal peňažné prostriedky a aj ich vracal žalobkyni, ktoré žalobkyňa započítavala na istinu, úroky a úroky z omeškania. V období 10/2013 mal žalovaný dlh na istine 250 eur, na úrokoch 8 eur, úrokoch z omeškania 0,13 eura a poplatkoch 45 eur. Z oznámenia z 01. 03. 2014 vyplynulo, že záväzok vo výške 387,36 eura sa stal splatným dňom 28. 02. 2014 a toto bolo žalovanému doručované neúspešne na adresu jeho trvalého pobytu a uložené na pošte dňa 06. 03. 2014. Následne žalovaný zaplatil žalobkyni ešte 69,03 eura, ktoré žalobkyňa započítala na istinu a ku dňu 10. 05. 2016 bol dlh na istine 180,97 eura. Dlž na úrokoch bol ku dňu zaplatenia 19,81 eura a ku dňu vyčíslenia 118,79 eura, dlh na úrokoch z omeškania bol ku dňu zaplatenia 2,55 eura a ku dňu vyčíslenia 79,49 eura, dlh na poplatkoch bol 115 eur. Podľa čl. III bod 6. Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu bola žalobkyňa oprávnená účtovať žalovanému za

služby povoleného prečerpania poplatky a poplatok za upomienku podľa sadzobníka bol 10 eur a za výzvu 35 eur, pričom žalobkyňa nepreukázala, že žalovaného upomínala v období november 2013 - január 2014. Argumentoval, že strany sporu uzavreli zmluvu o povolenom prečerpaní bežného účtu, ktorá je absolútnym obchodno-právnym vzťahom, na ktorú sa podľa § 710 OBZ vzťahujú ustanovenia zmluvy o úvere podľa § 497 OZ a nasl., pretože žalobkyňa oznámila žalovanému, že prijíma jeho žiadosť, ktoré oznámenie žalovaný bez námietok prevzal, pričom na uvedenú zmluvu sa nevzťahuje § 4 odsek 1 zákona č. 258/2001 Z. z. Zmluvu posúdil zároveň ako zmluvu spotrebiteľskú, keď pri jej uzatváraní žalobkyňa konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalovaný, ktorý je fyzickou osobou, nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. V konaní mal preukázané, splnenie podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z. z. a aj to, že žalovaný prečerpal svoj bežný účet, s platením splátok úveru sa dostal do omeškania, žalobkyňa ho upozornila na možnosť požadovať predčasné vrátenie celého úveru a následne úver ku dňu 28. 02. 2014 zosplatnila. Pretože žalovaný nevrátil žalobkyni všetky peňažné prostriedky žalobe vyhovel v časti o zaplatenie istiny 180,97 eura nezaplatenej ku dňu vyhlásenia rozsudku. Konštatoval, že žalovaný nezaplatil žalobcovi ani dojednaný úrok z úveru, ktorý bol ku dňu zosplatenia úveru 19,81 eura, preto žalobe aj v tejto časti vyhovel. Dodal, že zosplatením úveru však prišlo k zmene záväzkového vzťahu a žalobkyni vzniklo právo požadovať od žalovaného jednorazové okamžité vrátenie celého úveru a žalovanému povinnosť okamžite a naraz vrátiť celý úver. Akcentoval, že úroky sa môžu účtovať len do splatnosti záväzku, ktorý záver vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 01. 07. 2000 sp. zn. 4Obo/143/1998 a z uznesenia Ústavného súdu SR z 18. 09. 2012 sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14, a preto žalobu v časti úrokov z úveru vyčíslených po zosplatení v sume 98,98 eura ($118,79 - 119,81 = 98,98$) a 19,50 % ročne zo sumy 180,97 eura od 11. 05. 2016 zamietol. V konaní mal žalobkyňou preukázanú iba skutočnosť, že zaslala žalovanému dve výzvy, za ktoré bol platne dohodnutý poplatok 35 eur za výzvu, z ktorého dôvodu žalobe v časti o zaplatenie poplatkov vyhovel len v časti 70 eur a vo zvyšnej časti žalobu pre neunesenie dôkazného bremena zamietol. O úrokoch z omeškania rozhodol v zmysle ust. § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. 01. 2013, keď žalovaný sa dostal s platením peňažného dlhu do omeškania a priznal žalobkyni i úroky z omeškania vo výške 8 % ročne sumu 79,49 eura ku dňu vyčíslenia 10. 05. 2016 a následne z istiny 180,57 eura od 11. 05. 2016 do zaplatenia. Zosumarizoval, že žalovaný je povinný žalobkyni zaplatiť dlžnú sumu 350,27 eura ($180,97 + 19,81 + 70 + 79,49 = 350,27$) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a v konaní úspešnejšej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,74 % keď žalobkyňa bola úspešná v spore v rozsahu 70,87 % (350,27 eura zo 494,25 eura) a žalovaný v rozsahu 29,13 % (143,98 eura zo 494,25 eura), o ktorej výške podľa § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len ako „CSP“), po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne vyšší súdny úradník.

4. Proti zamietajúcejmu výroku a výroku o trovách konania rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa odvolanie, domáhajúc sa ním jeho zmeny a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej i sumu 79,89 eura (79,49 eura + 0,40 eura) do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznania jej nároku na náhradu trov konania v rozsahu 41,74 %. Odvolanie odôvodnila poukazom na ust. § 365 odseku 1 písm. d) CSP. Uviedla, že súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázanú skutočnosť, že ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti poskytnutého úveru, t. j. ku dňu 28. 02. 2014 bol dlh žalovaného na istine vo výške 250 eur, na riadnych úrokoch vo výške 19,81 eura, na úrokoch z omeškania vo výške 2,55 eura a na poplatkoch vo výške 115 eur. V dobe od vyhlásenia predčasnej splatnosti poskytnutého úveru do vyhlásenia rozsudku žalovaný vykonal čiastkové úhrady v celkovej výške 69,43 eura, ktoré boli prednostne započítané na istinu dlžnej pohľadávky. Namietal pochybenie súdu prvej inštancie vo výroku rozsudku pri súčte jednotlivých priznaných položiek a opomenutie zohľadnenia úrokov z omeškania vo výške 79,49 eura a ich nezahrnutia do výpočtu priznanej sumy vo výške 270,38 eura. V nadväznosti na uvedené pochybenie požadoval i zmeniť výrok o náhrade trov konania.

5. Po podaní odvolania žalobkyňa doručila súdu prvej inštancie žiadosť o vydanie opravného uznesenia odvolaním napadnutého rozsudku a súd prvej inštancie uznesením zo dňa 24. 01. 2019 č. k. 10C/236/2016-172 opravil odvolaním napadnutý rozsudok v žalobkyňou označených častiach. Následne žalobkyňa doručila súdu prvej inštancie písomné podanie zo dňa 25. 03. 2019, ktorým zobrala svoje odvolanie v celom rozsahu späť.

6. Podľa § 369 ods. 1 CSPokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

7. Podľa § 369 ods. 2 CSP, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

8. Podľa § 369 ods. 3 CSP, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

9. Späťvzatie odvolania je dispozitívnym úkonom strany sporu, ktorá ho podala. Zákon teda priznáva odvolateľovi právo disponovať odvolacím konaním, kým o podanom odvolaní nebolo rozhodnuté. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, súd bez ďalšieho konanie zastaví bez toho, aby skúmal dôvod späťvzatia odvolania. Navyiac, ak odvolateľ vezme podané odvolanie späť, stráca tým možnosť znova podať odvolanie.

10. V danom prípade odvolací súd s ohľadom na prejav vôle žalobkyne učinенý písomným podaním zo dňa 25. 03. 2019, ktorým vzala svoje odvolanie späť, postupujúc podľa zhora citovanej zákonnej úpravy odvolacie konanie zastavil.

11. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, i keď v zásade mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol. Učinil tak v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúcich procesnú ekonomiu, keď podľa obsahu spisu žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).